

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- Gevherî □ Gazi Hüseyin Kılbaş □ Tacettin Şimşek □ Memik Kömekçi
□ Nurgül Kaynar Yüce □ Mehmet Pektaş □ Sündüs Arslan Akça
□ M. Nihat Malkoç □ Halit Yıldırım □ Hızır İrfan Önder (Sükûtî)
□ Mehmet Özcan □ Fatma Özger Bilgiç □ Ercan Sağlam □ Mehmet Osmanoğlu
□ Vedat Ali Kızıltepe □ Ramazan Yıldız □ Basri Doğan

69. Sayı Kasım 2023

 Gevherî

Oldu

Hey ağalar zaman azdı
Düşmüşe il üşer oldu
Küllükte sürünen eşek
Cins atla yarışır oldu

Palas üstünde yatmayan
Bıyığına pala batmayan
Porsuk ardından yetmeyen
Ceylana ulaşır oldu

Evlerinin önü yazı
Yayılır turnası kazı
Yaşına yetmedik kuzu
Koyunla vuruşur oldu

Gevherî der işler hata
Katırlar baskındır ata
Olur olmaz maslahata
Çocuklar karışır oldu

A ç i k k a r a

Hayali Kayalı Hakka Dayalı Dergi

Yapımcı *Tayyib Atmaca* **Yönetmen** *Mehmet Pektaş*

Set Amiri *Halit Yıldırım Afiş* *Gazze'in Gülleri*

Muhabbet Adresi: *Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş*

0535 391 92 50 Dükkân www.acikara.com e-mektup: acikaradergi@gmail.com

69. Sayı Kasım 2023 ISSN-0106417 (edergi)

 Gazi Hüseyin Kılbaş

Kafiye Uysun Yeter

Dallarda ötüşen filleri gördüm,
Yeter ki kafiye uysun şiire.
Arı gibi soka dilleri gördüm,
Yeter ki kafiye uysun şiire.

Umursamaz lügatlerde gezmeyi,
İhmal etmez tenkitlere kızmayı,
Saksağan beline vurur kazmayı,
Yeter ki kafiye uysun şiire.

Kendince yazdığı muhteşem şiir,
Sanki kaleminden damlıyor sihir,
Hayran olur ona kasaba şehir,
Yeter ki kafiye uysun şiire.

Hoşlanır kuzular ottan, yoncadan,
Böyle özgün mısra yoktu önceden,
Ben anlamam çiçeklerden, goncadan,
Yeter ki kafiye uysun şiire.

Kimisi severken “malımsın” diyor,
Kimisi hasretten “çölümsün” diyor,
Kaktüslere bile “gülümsün” diyor,
Yeter ki kafiye uysun şiire.

Gür sakallı hem de köseyim biraz,
Boyum iki metre kısayım biraz,
Biraz konuşayım, susayım biraz,
Yeter ki kafiye uysun şiire.

Nazım, nesir hepsi sorulur bizden,
Kindarlık derinden, sahtelik yüzden,
Farkı yok mısranın çaputtan, bezden,
Yeter ki kafiye uysun şiire.

Kimi hece yazar hem de uyaklı,
Redifler muazzam çifte ayaklı,
Kimsenin kimseye uymuyor aklı,
Yeter ki kafiye uysun şiire.

Tacettin Şimşek

Dersimiz Aşk

Bugün meslek hayatımın kırkınıcı yılına girdim, dostlar! Plandan, programdan, müfredattan sıyrılıp şöyle özgürce takılmama müsaade var mı? Sayın Bakan'ım, Sayın Dekan'ım ve Sayın Bölüm Başkanı'm, arz ederim. Benden bunu esirgemeyin lütfen!

Bugün derse gideceğim ve bir milyon yıldır insanlığın aklını kurcalayan ve dahi gönlünü kamaştıran, benimse bir ömür içinden çıkamadığım bir konuyu öğrencilerimle konuşacağım.

Konuşmak mı dedim? Hayır! Soruyu sorup geri çekileceğim. Öğrencilerimi dinleyeceğim. Biliyorum, aramızda sadece kuşak değil; kemer, beden, kravat, yırtık pantolon, dil ve üslup farkları da var. Ne de olsa ben bir fosilim onların gözünde. Eski kafalı, gelenekçi, tutucu bir hocayım. Ne kadar modern, postmodern söylemlerim olsa da, bazen onların sevdiği şarkıları, şarkıcıları ansam da durum değişmiyor.

Evet, bugün dersimiz aşk. Sınıfa girip “merhaba” faslını tamamladıktan sonra sevgili öğrencilerime can alıcı soruyu soruyorum:

“Arkadaşlar, söyler misiniz, sizce aşk nedir?”

Orta sıranın ortalarından bir parmak kalkıyor. Simge bu.

“Hocam,” diyor, “bence aşk yüceltirken yüceltendir.”

“Nasıl yani?”

“Yani hocam, seven sevdiğini ulaşılmaz bir koluma yükseltir ve öyle sever. Ulaşılr konumdaysa kendisi gibidir. İnsan kendisi gibi olanı sevebilir ama ona âşık olmaz. İşin içinde bir olağanüstülük olmalı.”

“İlginç,” diyorum.

Ve Simge'ye teşekkür ediyorum.

“Buna tasavvuftan örnekler verilebilir hocam,” diyor İsmet. “Mesela İbni Arabî'nin Fütuhât'ında aşkın çok çarpıcı tanımları var.”

Sayıklar gibi tekrarlıyorum:

“İbni Arabî, Fütuhât...”

“Evet, hocam, İbni Arabî, ‘Aşk sevginin aşırısıdır.’ diyor. ‘Sevgi aşk seviyesine çıkınca bütün unsurlarıyla âşığı kuşatır. Bizim Allah'a sevgimiz aşk olabilir ama Allah'ın bize sevgisi aşk değildir. Çünkü Allah'ı hiçbir şey kuşatamaz. İlahi sevgi, Allah'ın bizi sevmesi, bizim de Allah'ı sevmemizdir.’”

“Teşekkürler, İsmet.”

Sezai araya giriyor:

“İnsan insan sevgisinden Allah'a ulaşır. Ona ulaşınca da insan sevgisi çok basit kalır artık.

Mecnun'un aşkta derinleştikten sonra Leyla'yı ta-

nımaması gibi.”

“Teşekkürler, Sezai.”

Emine bir aforizma ile katılıyor aramıza:

“Aşk sahip olmak değildir, hocam, sahibini bulmaktır.”

Allah Allah! Bu çocuklar neler söylüyorlar böyle? Ön yargılarımı tuzla buz ediyorlar. Ben ki “Bunlar aşktan ne anlar?” diye düşünüyordum. Faruk Nafiz'in dizelerini tekrarlıyordum sık sık:

“Ne şair yaş döker ne âşık ağlar
Tarihe karıştı eski sevdalar
Beyhude seslenir, beyhude çağlar
Bir sola bir sağa çoban çeşmesi.”

Ne bu şimdi? Ters köşe mi, ofsayt mı?

Edip, Cüneyd'in kaybolan eşeği bulma kıssasından söz açıyor; Esra, Şeyh Sanan hikâyesinden, Suna, Yunus'un

“Aşka tanışık sığmaz, değme can göğe ağmaz
Pervaneleyin oda yanmayan âşık mudır?” dizelerini seslendiriyor.

Duyduklarım karşısında donakalıyorum, bu bir; hayretten hayrete yuvarlanıyorum, bu da iki.

Kim demiş bu çocuklar aşktan anlamaz diye? Kim olacak? Ben! Aldım boyumun ölçüsünü, oturdum kırk yıl boyunca bir dakika bile oturmadığım kürsüye.

“Hocam, haksızlık bu, diyor Selim. Aşk tanımlanamaz.”

“Nedenmiş o?”

“Mevlâna'nın, hocam, tariften âciz kaldığı bir kavramı, hocam, bize soruyorsunuz, hocam.”

“Ne diyormuş Mevlâna?”

“Yanlıı hatırlamıyorsam diyor ki, hocam, ‘Aşk için ne söylesem ve ne şerh etsem aşkın önünde söylediklerimden utanırım. Dille olan tefsir ne kadar parlak olursa olsun, dilsiz ve tabirsiz aşk daha parlaktır. Çabuk yazan kalem, aşk kelimesine gelince çatlayıp yarılr. Aşkı yine aşk açıklayabilir.’”

“Yaaa! Aşkı aşk açıklayabilir, öyle mi?”

“Evet, hocam,” diye konuya giriyor Murat. “İbni Sina da aynı düşüncede. ‘Varlık tanımlanamaz.’ diyor, ‘aşk varlıktır,’ diyor. Buna göre ‘aşk da tanımlanamaz.’ demiş olmuyor mu?”

“Bilmem, öyle mi diyor?”

Kadir kendi kendine Fuzulîce söyleniyor:

“Aşk imiş her ne var âlemde
İlm bir kıyl u kâl imiş ancak...”

Alp, bodoslama dalıyor mevzuya:

“Çok güzel söyledi Kadir arkadaşımız,” diyor.
“Şeyh Galip üstadımız ne buyurmuş?”

*Ah mine’l-aşki ve hâlâtihi
Ahraka kalbî bi harârâtihi.”*

“Ooo, bir de çevirisini alsak...”

“Şöyle galiba, hocam: ‘Ah aşktan, aşkın hâllerinden elaman! Kalbimi ateşiyle yaktı kavurdu.’”

Suna söz alıyor.

“Ataol Behramoğlu şöyle diyor, hocam:

*Canımın yongası, sevdiğim,
Birkaç gün çaldık ilkbahardan
Geçtik yıllardır özlediğim
Erguvan ışıklı kıyılardan
Aşk sessizlik tanımlar
Gençken tersini düşünürdüm
Akşamla dönerken geriye dalgalar”*

“Vay canına!”

“Hocam, diyor Pınar, Cemal Süreya diyor ki:

*Aşk anılar besliyor düşler kadar
Bu yüzden diyorum ki aşk eskidikçe aşktır
Sevgi eskidikçe sevgi.”*

“Yaaa!”

“Hocam Gülten Akın’ı unutmayalım,” diyor Metin.

*“Seni sevdim,
Seni birdenbire değil usul usul sevdim.
‘Uyandım bir sabah’ gibi değil,
Öyle değil nasıl yürür özsu dal uçlarına
Ve gün ışığı sislerden düşsel ovalara...
Seni sevdim...
Artık tek mümkünüm sensin...”*

“Güzeel!”

“Bir dize de Yahya Kemal’den gelsin, hocam,” diyor Salih. ‘Bir aşk oluverdi aşinalık.’”

“Çok güzel!”

“Ya Cahit Sıtkı, hocam,” diyor Ayşe, “Onun da bir kara sevdası var.

*Bir kere sevdaya tutulmayagör;
Ateşlerde yandığının resmidir.
Âşık dediğin Mecnun misali kör;
Ne bilsin âlemde ne mevsimidir.”*

“Şahane!”

“Dıranas da var hocam,” diye katılıyor sohbete Nesim:

*“Söylenmemiş aşkın güzelliğiyledir
Kâğıtlarda yarım bırakılmış şiir;
İnsan yağmur kokan bir sabaha karşı
Hatırlar bir gün bir camı açtığımı,
Duran bir bulutu, bir kuş uçtuğunu,
Çöküp peynir ekmek yediği bir taşı...
Bütün bunlar aşkın güzelliğiyledir.”*

“Fevkalâde!”

Sevda’nın sesi duyuluyor o sırada.

“Nâzım var, hocam. O da şöyle diyor:

*Seviyorum seni
denizi ilk defa uçakla geçer gibi
İstanbul’da yumuşacık kararırken ortalık
içimde kımıldayan bir şeyler gibi
Seviyorum seni
Yaşıyoruz çok şükür der gibi.”*

Hayret kelimelerim bitiyor. Bir başka soru sormanın tam sırası:

“Falanca, aşk derdine düşmüş.’ diyorlar. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?”

Bu soru tam da İlhan’ın dişine göre.

“Aşka düşülmez, hocam, diyor, yükselir. En başta Simge arkadaşımızın da dediği gibi, yüceltirken yücelmiş oluruz.”

“Allah Allah!”

Sohbete katılmayan sadece Cemil kaldı. Ona nokta atışı bir soru sorayım:

“Cemil, be, bu aşk belasından nasıl kurtuluruz?”

Hiç duraklamadan cevabı yapıyor:

“Aşktan kurtulmayı istemek nankörlüktür, hocam. Fuzulî üstadımız ne buyuruyor?”

Aşk derdiyle hoşem, el çek ilacımdan tabip

Sunma dermân kim helâkim zehri dermânındadır.”

“Allah Allah, Allah Allah! Allah Allah!”

Anlaşılan, bugün benim hayret ve zikir günüm.

“Aferin size, çocuklar,” diyorum. “Harikasınız. ‘Ah bu gençler!’ diye söze başlayan büyükleriniz keşke bu konuşmalara şahit olsalardı. Önceden aklıma gelseydi kaydeder, sosyal medyada paylaşırdım. Yazıp paylaşmama izin var mı?”

Hep bir ağızdan,

“Elbette, hocam,” diyorlar.

Tekrar teşekkür ediyorum öğrencilerime.

“Bakın, benim de sizden öğreneceklerim var.” diyorum.

Saatime bakıyorum. Tam elli dakika olmuş. Çok keyifli bir dersti. Öyleyse teneffüse çıkıp şöyle demli bir çay içmenin tam zamanı.

Değerli Okuyucu,

Gerçekten böyle olduğunu mu sanıyorsunuz? Öğrencilerimle aramda böyle diyalogların geçtiğine inandınız mı?

Soğuk bir şakaydı.

 Memik Kömekçi

Vurgun

Şu âlemi baştan sona dolandım
Bacı, gardaş, âdemoğlu var diye
Vurgun yedim dalga dalga bulandım
Geçemedim vadileri dar diye

Koşamadım doya doya düzünde
Adaleti bulamadım özünde
Durmayınca adam gibi sözünde
Küser oldum kötü talih zar diye

Ağır yüke hamal etti ezildim
Arşı âlem yanağında süzöldüm
Yedilere aday oldum yazıldım
Kıyamette yakar beni har diye

Mest olunca sinesini özledim
Evvel âhir sırlarımı gizledim
Gelir diye yollarını gözledim
Gönlümdeki Mahi Sultan yar diye

Yıllar geçti günü güne ekledim
Bilemedim araflarda bekledim
Sol yanımı gülmanlardan sakladım
Gam düşmeden yüreğimi sar diye

İki karış bir süngüçte kuyusu
Avuçladım içemedim soğuk su
Deli gönlüm uslanmıyor doğrusu
Başı duman yüceleri kar diye

Köşkeroğlu sitemlerim kendime
Rahmet olsa damla düşmez bendime
Hayat beni getirdikçe kundüne
Kara kuşak bağlar oldum kâr diye

 Nurgül Kaynar Yüce

Pervasız

Bu ne pervasız bir asır
Ekmek bezeyi beğenmez
Baş ayağa olmuş esir
Tırtıl kozayı beğenmez

Küçümser çiftini ceviz
Buğdayla yarışır kavuz
Damla ile dolan havuz
Çıkan gözeyi beğenmez

Tay dor ata meydan okur
Zere kafa tutar bakır
Çelme takar kurda tekir
Tavşan tazıyı beğenmez

Çalışıp terlemez başı
Kazanda kaynamaz aş
İmandan yoksundur döşü
Sarhoş mezeyi beğenmez

Altında teknesi yatı
Gel gör ki bozuktur sütü
Kendisi süpürge otu
Tutar mazıyı beğenmez

Hava atar ete, kuru
Kafamda cevapsız soru
Hor görür pirinç bulguru
Şalgam pazıyı beğenmez

Mars'a gidip ayak basar
Bal yalayıp zehir kusar
O bindiği dalı keser
Soysuz fezayı beğenmez

Hırs bürümüş didesini
Kir kaplamış midesini
Hakir görüp dedesini
Arsız maziyi beğenmez

Leş için dörtnala koşar
Ceylanın peşine düşer
Bazen canlı canlı deşer
Sırtlan kuzuyu beğenmez

Şaşar Nurgül iş bu hâle
Ters bakar ağlayan lâle
Dudak büker kaktüs güle
Bayat tazeyi beğenmez

Çeft: Cevizin kabuğu

Kavuz: Başakta içi olmamış, ya da çürümüş
kapçıklı tahıl tanesi

Zer: Altın

Mehmet Pektaş

Sahibinden Komik (Bir Emlakçı Romanı)

-Emlakçı Aranıyor-

Otobüs sabaha karşı terminale girmişti. Bir ara içi geçen Hacı Niyazi, yolcuların ayaklanmaya başlamasıyla gözlerini açtı. Nerede olduğunu anlamak için şaşkın şaşkın etrafa bakınıyordu. Muavin yanına gelip:

“Haydi amca, geldik.” demese belki de oturduğu yerden kalkmayacaktı.

Bu saatte açık yer bulamayacağını bildiğinden bir süre terminalde oyalanmaya karar verdi. İçeride birkaç tur attıktan sonra mescide yöneldi. Tüm yolu Cengiz için dua ederek geçirdiğinden gözlerinden uyku akıyordu. Namazı güçlükle kıldı, tespih çekerken birkaç defa içi geçti. Her seferinde tespih elinden düşecekken silkinerek uyanı. Böyle olmayacaktı. Mescidin arka tarafı zaten yatakhane gibiydi; kafasının altına yastığa koyan sağa sola serilmişti. Hacı Niyazi ilk başta tereddüt etse de uykunun ağırlığı galip geldi. Arka tarafta kendince münasip gördüğü bir yere uzanmıştı ki mescidin ihtiyar ve aksi mi aksi görevlisi elinde elektrikli süpürge ile içeriye daldı.

Görevli, uyuyanları azarlama azarlama kaldırmaya başladı. Kalkmayanları süpürgeyi başlığıyla dürtüklüyordu. Daha da uyanmayanların ağzına ağzına süpürgeyi ittiriyordu. Süpürge darbelerinden Hacı Niyazi de nasibini aldı. Hem de ne alma?

Hacı, toparlanmakta yavaş kalınca görevli, süpürgeyi Hacı'nın çenesine doğru ittiriverdi. Süpürge Hacı'yı sakalından kavradı. Hacı can havliyle süpürgeye yapışırken görevli de süpürgeyi kurtarmak için boruyu asılıyordu. Bu hengâmenin arasında uyuyanlar da dâhil herkes ayağa dikilmişti. Bereket, cemaatten biri, uzanıp süpürgeyi kapatma düğmesine bastı da Hacı'nın sakalı kurtuldu. Bu defa da başka bir hırgür başladı. Hacı Niyazi, bastonunu kaptığı gibi görevlinin üstüne yürüdü, görevli de her gün milletle tartıştığından ve de Diriliş Ertuğrul müdavimi olduğundan kavgaya karşı idmanlıydı. Alttan almadı. Hacı'nın baston saldırısına karşılık süpürgeyi sapıyla savunmaya geçti. Hacı bastonuyla, görevli süpürgeyle bir süre vuruştuktan sonra cemaat araya girip kavgayı ayırdı.

Niyazi nefes nefese mescitten çıktı. İçerideki kavga onu yormuştu. Boş bir bank bulup kendini bıraktı. Bir süre sonra yine uyku bastırdı. Oturduğu banka uzanacak oldu ama ne mümkün! Belediye, vatandaş yatmasın diye bankların ortasına kol dayama yerleri yapmıştı.

Hacı Niyazi başka çare bulamayınca oturduğu yerde kestirmeye karar verdi. Her on on beş dakiki-

kada bir uyanırsa da uykusuzluğu biraz olsun üzerinden atmıştı.

Terminaldeki lokantalardan birine oturup çorba içti. Emlak ofisine varıncaya kadar biraz daha zaman geçer diye düşündü. Bir taksiye atlayıp Emlakçı Cengiz'in ofisinin bulunduğu iş hanına doğru yola koyuldu. Şansından trafik yoktu ama yol da bitmek bilmiyordu. Niyazi acelesi olmadığından ses etmedi. Zaten bu şehre her geldiğinde ilk defa geliyormuş gibi hissediyordu. Yeni yeni binalar, köprüler, yollar...

Taksi iş hanının önüne geldiğinde saat yediye geliyordu.

Hacı Niyazi, taksiciye:

“Borcumuz ne evlat?” dedi.

Yol boyu hiç konuşmayan asık suratlı taksici sert bir ses tonuyla: “1200” diye karşılık verince Niyazi âdeta şok oldu:

“Bir yanlışlık olmasın. Çok değil mi?” dedi.

Taksici dikiz aynasından ters bir bakış attı sonra da işaret parmağı ile taksimetrenin üzerine iki defa tık tık vurdu. Taksimetrede gerçekten de 1200 yazıyordu. Hacı Niyazi içi cızlayarak parayı ödemek zorunda kaldı.

Vakit kaybetmeden Cengiz'in ofisinin bulunduğu kata çıkıp beklemeye başladı. Etraftaki dükkanlar birer birer açılırken emlak ofisine gelen giden yoktu. Beklemekten sıkılınca elinde tepsi ile ikide bir önünden gelip geçen çaycıyı çevirdi. Bir çay söyledi. Ardından bir çay daha bir çay daha... Saatler geçiyor ama ofise kimse gelmiyordu. Yedinci çaydan sonra boş bardağı almak için yanına yaklaşan çaycıya önce tuvaletin yerini sordu, sonra da emlakçının ne zaman açılacağını...

Çaycı Suat şaşkın şaşkın:

“Amca sen burayı mı bekliyordun?” dedi.

Niyazi:

“Önünde duruyorum ya oğlum başka nereyi bekleyeceğim?” diye karşılık verdi.

Çaycı Suat yine aynı şaşkın yüz ifadesiyle:

“Geleceğinden haberleri var mı ki?” diye sordu.

Niyazi:

“O nasıl soru oğlum? Haberleri olmasa açmayacaklar mı ofisi?”

Suat:

“Valla amca buraya belli olmaz. Bakarsın on beş, yirmi gün açmazlar. Benim dört bardak kaldı içeride, bir haftadır alamadım.” dedi.

Şaşıрма sırası Niyazi'deydi:

“Hasbünallah böyle iş mi olur?” diyerek sakalı-

nı sıvazladıktan sonra:

“Bir hafta önce gördün yani emlakçıyı öyle mi?” diye sordu.

“Daha fazla da olabilir. Dört kişi geldi, bir çay içimi oturup çıkmışlar. Boşları almaya bile yetişemedim.”

Hacı Niyazi, Cengiz’den iyi bir haber alma umuduyla:

“Cengiz var mıydı peki?” dedi.

Çaycı Suat:

“Cengiz yoktu ama elemanı Mert vardı.”

Niyazi, çaycıyı unutup kendi kendine söylendi:

“Allah Allah kesin bu Cengiz’in başına bir iş geldi.” dedi.

Çaycı imalı imalı gülümsedi:

“Ne gelecek Hacı Amca? Cengiz kim bilir şimdi hangi deliktedir?” dedi.

Niyazi:

“Sağlığı sıhhati yerinde mi acaba?” dedi.

Çaycı Suat:

“Yerindedir yerindedir sen hiç merak etme.” diyerek Hacı’nın sırtını sıvazladı. “Arayayım diyeceğim ama bu saatte kalkmaz onlar. Öğleden sonra bir daha uğra ulaşmaya çalışırız.” dedi.

Hacı’nın içine serin bir su serpilmişti:

“Çok şükür.” diye mırıldandı.

İyice sıkıştığından daha fazla bir şey sormadı. Çay parasını ödeyip helânın yolunu tuttu.

Emlak ofisini beklemenin bir anlamı yoktu. Hacı, dairesini dışarıdan da olsa görmek istedi. Dışarı çıkıp bir taksiye atladı. Yolda giderken telefonu çaldı. Arayan karısı Şadiye idi. Şadiye’nin ilk sorusu:

“Bizim oğlandan haber var mı?” oldu.

Cengiz aile içinde Niyazi ve Şadiye çiftinin üçüncü oğlu gibi olduğundan “bizim oğlan” deyince ikisinin de aklına başka bir şey gelmiyordu.

“Hanım, şükür şimdilik kötü bir haber yok.” dedi Hacı, “Ofisine gittim. Kapalı. Çaycıya sordum. Kötü bir haber yok.”

Şadiye derin bir nefes aldı:

“Oh çok şükür! Adağım var, mahallenin çocuklarını sevindireceğim. Neredeymiş peki, diğer esnaflara da soysaydın bari?” dedi.

Hacı Niyazi:

“Valla aklıma gelmedi. Şimdi bizim daireye doğru gidiyorum.” deyince Şadiye’nin tepesi attı:

“Boş dairede ne yapacaksın be adam! Cengiz’i bulsana... Belki başı dertte, bize ihtiyacı var.”

Niyazi, bir an duraksadı. Hanımı haklıydı, boş dairede ne yapacaktı?

“Yahu ne bileyim hanım, dışarıdan falan bir bakarım işte. Kiracı çıktıktan sonra hiç görmedik. Belki o zamana emlakçı açılır. Hem Cengiz’in bir elemanı varmış. Çaycı arayacaktı, öğleden önce

ulaşamayız, öğleden sonra gel dedi.”

Şadiye söylenmeye başladı:

“Ah ah seni yalnız bırakanda kabahat! İnsan etrafa sorar, oğlanın evini yerini öğrenir.”

“Neyse hanım, şu daireye bakayım. Nasıl olsa sonra ofise geri döneceğim, o zaman sorar soruştururum.” diyerek telefonu kapattı Niyazi.

Taksici konuşmalara kulak misafiri olmuştu:

“Hacı Amca memleket nere?” diye lafa girdi. Sabahkinin aksine bu defaki taksici gevezenin tekiydi.

“Kiralık dairen mi var Hacı Amca?” dedi sonra.

Niyazi:

“Var evlat var.”

Şoför:

“Allah yardımcın olsun amca işin zor.” dedi.

Niyazi:

“Zordu evlat ama Allah karşımıza Hızır gibi birini çıkardı. Sağ olsun onun sayesinde kiracıyı çıkardık. Şimdi de ona ulaşamıyorum.” dedi.

Şoför:

“Kendin söyledin Hızır gibi diye, bir görünmüş kaybolmuş işte.” dedi. Sonra da başladı, kendi ev sahibinden, konusundan komşusundan dert yanmaya... Yetmedi, taksiye binen kiracılardan, ev sahiplerinden, duraktaki şoför arkadaşlarının ev sahiplerinden anlatarak devam etti. Uzunca bir yolculuktan sonra Hacı Niyazi’nin kiralık dairesinin önüne gelmişlerdir.

Niyazi:

“Borcumuz ne kadar?” dedi.

Taksici şöyle bir taksimetreye baktı. Ekranda “1460 TL” yazıyordu.

“Hacı Amca 1460 tutmuş sen 1450 versen yeter.” dedi.

Hacı Niyazi:

“Bu kadar tuttu mu? Çok değil mi?” diyecek oldu. Taksici:

“Hacı Amca bir saattir yol gidiyoruz. Hem benzinin fiyatı kaç oldu haberin var mı?” diye savunmaya geçti.

Hacı Niyaz eli titreyerek parayı uzatırken taksici ona kartını verdi:

“İstanbul’da taksiye ihtiyacın olursa başkasını arama Hacı. Allah muhafaza çiğ süt emmişin birine denk gelirsin İstanbul’u turlar, gideceğin yere öyle götürür. Cebindeki parayı kaptırırısın.” dedi.

Hacı Niyazi, başını sallayarak taksiden indi. Dışarıdan binayı şöyle bir süzdü. Kendi dairesinin bulunduğu kata gelince bakışlarını sabitledi. Dairesinin camlarında perde asılı olduğunu görünce acaba yanlış mı görüyorum diye düşündü. Katları saya saya kendi dairesini birkaç defa kontrol etti. Yanılmıyordu. Dairesinde perde asılıydı:

“Fesuphanallah!” diye söyleye söylene kapıya

yöneldi. Şansına dış kapı açıldı. Doğruca daire-sinin olduğu kata çıktı. Dışarıda değişik değişik ayakkabılar vardı. Hafifçe kapıyı tıklattı. Cevap yoktu. Birkaç kere de zile bastı, yine cevap yoktu. O sırada karşı daireden bir delikanlı çıktı. Niyazi, hemen delikanlının önünü kesti.

“Evlad, burada oturan mı var?”

Delikanlı, bıyık altından gülümsedi, elini havada salladı:

“Ohoo dayı, buraya giren çıkan belli değil.” dedi. Sonra da iki işaret parmağını birbirine sürterek “Hani anlarsın ya...” dedi.

Hacı Niyazi bir şey anlamamıştı:

“Nasıl yani?” dedi.

“Burayı günlük, saatlik işletiyorlar dayı. Ayık-tın mı?”

Hacı Niyazi, yine bir şey anlamamıştı:

“Oğlum doğru düzgün anlatsana şu işi.”

Delikanlı, gözlerini devirdi:

“Daha nasıl anlatayım ya! Senin anlayacağın burası genel...”

Hacı Niyazi:

“Tamam tamam anladım.” diyerek delikanlı-nın sözünü kesti.

Kan beynine sıçramıştı. Bastonuyla kapıya kırarcasına vurdu. Zile defalarca bastı. İçeride tık yoktu. Soluk soluğa aşağı indi. Gördüğü ilk mar-kete daldı. Kasadaki adama:

“Bana bir çilingir lazım. Nerede bulurum?” diye sordu.

Market çalışanı, Niyazi'nin hâlini görünce acil bir şey olduğunu düşündü:

“İnternette bakalım istersen amca, sen şöyle bir otur hele. Hayırdır dışarıda mı kaldın?” dedi. Göğsü körük gibi inip çıkan Niyazi:

“Onun gibi bir şey oğlum.” dedi.

Market çalışanı, internette bir numara buldu. Niyazi'nin isteği üzerine telefonu aradı, marketin adresini verdi. Çok geçmeden çilingir, markete damladı. Hacı Niyazi'yle birlikte daireye çıktılar.

Çilingir, kapıdaki ayakkabıları görünce şüphelendi:

“Hacı, içeride birileri var galiba. Bas zile açın-lar, beni neden çağırdın ki?” dedi.

Niyazi'nin öfkeden kafasından duman çıkıyor-du:

“Aç şu kapıyı çabuk!” dedi.

Çilingir, görmüş geçirmiş adamdı.

“Kapı kolay Hacı, sen şu işi bir anlat bakayım. Kiracın falan mı var içeride? Ev kiradaysa öyle ka-fana göre giremezsin.” dedi.

Hacı:

“Ev benim arkadaş, istediğim gibi girerim.” dedi.

Çilingir:

“Bak Hacı böyle olmaz, başını belaya sokarsın. Bu işlerin şakası yok. Hapse bile düşersin.” dedi.

Hacı bastonu kaldırdı:

“Açıyor musun açmıyor musun?” dedi.

Çilingir:

“Benden günah gitti. Hele önce bir parayı gö-relim.” dedi. Niyazi'den beş kapı açma parasını bir-den aldı. Sonra da kapıyı bir hamlede açıp usulca merdivenlerden sıvıştı. Hacı Niyazi bastonu çektiği gibi hışımla içeri daldı. Salonda gördüğü manzara karşısında beyninden vurulmuşa döndü.

İki kadınla iki erkek anadan üryan çekyatların üstüne serilmişler, içki şişeleri yerlere saçılmıştı. Sehpanın üzerinde alüminyum folyo parçaları, renkli haplar, yeşil yeşil tozlar, küllükte kalın ka-lın sigaralar vardı. Hacı Niyazi, bastonu savurduğu gibi sehpanın üzerini dağıttı. Sızanlardan biri:

“N'oluyor yav!” diyerek gözlerini açtı.

Hacı Niyazi, adamın neresine denk gelirse vur-du bastonu. Adam, yerdeki çamaşırlardan bir iki parça kapıp kendini dışarı zor attı. Hacı, kaçanın ardından öbürküllere de verdi sopayı. Diğerleri de çil yavrusu gibi kaçıştı. Hacı Niyazi, hışımla diğer odaları dolaştıktan sonra kapıyı çarptığı gibi aşa-ğıya indi. Hemen bir taksi çevirdi. Taksiciye emlak ofisinin adresini verdi. Göz açıp kapayınca kadar emlak ofisinin bulunduğu iş hanına gelmişler-di bile.

Taksici, Hacı Niyazi'nin kayıtsızca oturduğunu görünce onu:

“Geldik amca.” diye uyararak zorunda kaldı.

Hacı Niyazi:

“Ne çabuk?” diye irkildi. Taksimetreye doğru kafasını uzattı, ekranda 120.00'ı görünce altı tane 200'lük sayıp taksiciye uzattı. Taksici:

“Bu ne amca?” dedi.

Niyazi:

“Taksi parası oğlum 1200 lira. Sağ ol sen kestir-medey getirdin, giderken aynı yol 1450 lira tuttu.” dedi.

Taksici dönebildiği kadar geri döndü:

“Amca, seni fena kazıklamışlar. Geldiğimiz iki adımlık yol, borcun 120 lira. 100 lira atsan yeter.” dedi.

Hacı Niyazi, yediği kazıkların acısını hisse-decek durumda değildi. Taksi parasını ödeyip iş hanına daldı. Merdivenleri çıkarken “Çekil şöyle” diye ittirip geçtiği kişinin, Cengiz'in has elemanı aynı zamanda şeytanın arka bacağı Mert olduğunu bilmiyordu.

(devam edecek)

✦ Sündüs Arslan Akça

Çufçuflayıp Gidelim

Ey keyfimin kâhyası nedir benimle derdin
Jest ve mimiklerimin ayarı bozuldu bak
Uçuk kaçık hâlimi bilirim çok severdin
Kahkaha patlatınca gözyaşım çözüldü bak

Haydi düdük bul bize bir de hunimiz eksik
Mutemet'in peşine yetişelim tez ol da
Sus ağzından kaçırma yerin kulağı kesik
Takıl keyfini çıkar bırakma yarı yolda

Huniyi kapan gelsin kafamız güzelleşsin
Vagona yetişip de çufçuflayıp gidelim
Bırakın elâlem de kendiyle cedelleşsin
Bize her yol Ankara, öff öffleyip gidelim.

Bir tutam delilikten kime ne zarar gelir
Akıllıyı oynarız çaktırmayız vallahi
Mutemet hastaneden çıkmasa kâfi gelir
Hiçbir düdük sesine aldırmayız vallahi

Ey keyfimin kâhyası burun kıvrırma öyle
Bu dünyanın çivisi çoktan çıktı bilesin
Nanik yapıp da poz ver, süsle bir de türküyle
Aklın uçkuru kaçtı, yer gök bizi dinlesin

 M. Nihat Malkoç

Hocam Hangi Senaryo?

Bir senaryo yazdılar, hiç kimse anlamadı
Kıymetli bürokratlar nerden buldu bu adı?

Otuz yıllık öğretmen el'in eline kaldı
Akıl vermeye kalktı, birileri rol çaldı

Öğrenciler soruyor: Hocam senaryon nedir?
"Senaryoyu boş ver sen, iyi rol yapan getir!"

Bir tarafta yazılı, öbür yanda konuşma...
Ya dinleme sınavı, gel de bu işe şaşma!

Sınav yüz üzerinden, kalan yetmiş elinde!
Bu tuhaf uygulama öğrencinin dilinde.

Yüz üzerinden on beş, on beş üzerinden yüz!!
Kiminin mantığı ters, kimisinininki dümdüz.

Matçıya dedim kardaş yüzde nasıl alınır?
Onun da canı sikkın, sandalyede salınır

Matematiği geçti, yüzdeyle edebiyat
Bu tuhaf cendere sıkıyor bizi hayat

Senaryonun dışına çıkmak cesaret ister
Mantığa ters geleni yıkmak cesaret ister

Boşluk doldurma yasak, boşluklar boş kalacak
Hepsi mâziden anı, yarına hoş kalacak

Doğru-yanlış da ne ki, bizlerde yanlış olmaz
Bunlara da alışır, Türk öğretmeni yılmaz

Bilenler konuşmuyor, konuşanlar bilmiyor
Bu senaryo yüzünden yüzlerimiz gülmüyor

Anlaşılan bir yerde kablolar ters bağlanmış
İdrakler köreltilmiş, derinlikler sığlanmış

Gelecekte düzelir(!), yine "-acak" ve "-ecek..."
Bu iş böyle giderse İbrahim delirecek!

Senaryolar karıştı, kalakaldı tahtada
Saçlarına ak düştü, yaşlandı bir haftada

Ucu açık sorular, kafalar biraz göçük
Muzip öğrenci sorar: Ucu ne kadar açık?

Meğer çözüm belliymiş, bugüne dek saklandı
Test soruları sormak kanunla yasaklandı

Soru ortak olunca kopya da ortak oldu
Akların yüzü kara, karanınki ak oldu

ÖSYM diyor ki senaryo ben yazarım
Her konuyu bilmezsen, fiyakanı bozarım

Sinop'tan Anamur'a millet tek yürek bize
Senaryo yazmak kolay, oyuncu gerek bize

Çeşit çeşit senaryo, seç karıştır öyle al
Vur sazın tellerine, bildiğin havadan çal

Davulu taşıyorum, tokmak elimde değil
Küfem çırayla dolu, çakmak elimde değil

Çok seslilik iyidir, etmeyin bizi kuzu
Bırakın biz yazalım kendi senaryomuzu

Ne kaldı denenmedik, dene dene bitmedi?
Aklımız bu işlere sizin kadar yetmedi!

Her kafadan farklı ses; neyleyim, bilemedim
Bu senaryo yüzünden bu yıl da gülemedim

İşi biraz abarttık, yanlış yola saptık biz
İzahı olmayanın mizahını yaptık biz

Halit Yıldırım

Alma Mazlumun Ahını

Efendim bizim mevzu yarım kaldı. Nerde kalmıştık? Hah hatırladım. Yunus Bey ve oğlu Cengiz’le birlikte Fadik ablanın daha doğrusu kızı Elif’in evine girdik. Kadın bizi evin merdivenlerinden ikinci kata çıkardı. Balkonda oturacaktık. Kadın bir ara kayboldu ve bir müddet sonra bir tepside üç fincan kahve ile geldi.

Yunus Bey ve oğlu Cengiz ile göz göze geldik. Yunus Bey bana derdimizi anlat dercesine bir bakış attı. Ben de derdimizi anlatmaya başladım:

“Elif Hanım, biz Yunus Bey için gelmiştik. Çiçekçi Gülendam bir şeyler söyledi kafamızı karıştırdı.”

Elif Hanım gülererek sözümü kesti:

“Size söyleneni söylersen, ben aynı şeyleri anlatırsam bana nasıl inanacaksınız? Kahvelerinizi için, niyet edip kendinize doğru çevirin. Ancak ben üst üste iki kişiye bakıyorum. Üçüncü niyet etmesin.”

Cengiz hemen atladı:

“Ben baktırmak istemem.”

Ben de aynı şekilde istemediğimi söyleyince Yunus Bey itiraz etti:

“İkimize baksın ki daha önceki kadının söyledikleri çıkacak mı bakalım.”

Elif cilveli bir ifadeyle:

“Aşk olsun Yunus Bey! Sizin gibi yakışıklı ve kibar beyi dolandıracak değilim ya.” dedi.

“Ulan” dedim kendi kendime “Bu Elif hiç değişmemiş. Adı üstünde Fingirdek Elif. Yakayı zor kurtarmıştım elinden, şimdi de Başkan’a taktı kancayı. Hayırlısıyla şuradan çıksaydık.”

Kahveleri içip fincanın tabağını ağzına kapatmış ve kendimize doğru çevirdik. Fingirdek Elif işaret parmağı ile fincanları kontrol etti. Soğudundan emin olunca bana sordu.

“Önce kimin fincanına bakacağım?”

Yunus Bey beni işaret edince Elif, benim fincanı açtı ve az evvel Çiçekçi Gülendam’ın söylediklerine benzer şeyler söyledi. Gerçekten şaşkındık. Sonra Yunus Bey’in fincanını açtı ve hemen hemen aynı cümleleri kurarak durumu anlattı. Yunus Bey çok üzgündü ama Cengiz hiç oralı bile değildi sanki.

“Bu büyüü nasıl bozduracağız? Kime bozduracağız? Bize yardımcı ol Elif Hanım.” dedim.

Fingirdek Elif de gördüklerine çok üzülmüştü:

“Böyle aslan gibi, yakışıklı bir adama bu yapılar mı? Vay kansızlar!” dedi “Size yardımcı olacağım,

eski günlerin hatırına. Şimdi birlikte bir köye gideceğiz. Orada bir hoca var, o size yardımcı olur. Ancak bir saatlik mesafede, demedi demeyin.” diye ekledi.

Hemen kalkıp yola düştük. Dediği gibi yol sıkıntılı bir yoldu. Cengiz bu işten pek hoşlanmamıştı. Suratı hiç gülmüyordu. Bir viraja azcık sert girince araba dengesini kaybetti. Aklımız çıktı. Neyse Allah’tan oğlan direksiyon hâkimiyetini tekrar sağladı. Fingirdek Elif de durmadan çığlık atıyor, o bağırdıkça olan aklımızın hepsi uçup gidiyordu. Korkudan ölecektik neredeyse. Fingirdek Elif bir an kendini toplayınca:

“Doğru sürsene oğlum!” diye Cengiz’e bastı fırçayı. Bunun üzerine Cengiz:

“Bilmem ne yaptığının hocası! Konacak başka köy bulamadı mı şerefsiz, nerdeyse ölecektik! Araba da mahvoldu.” diye bastı küfürü.

Fingirdek Elif bu defa panikleledi:

“Lan başlarım senin fiyakana! Bu adam adı üstünde Hüddem Hoca, şimdi varınca bana sövdünüz diye bizi kabul etmezse ben senin o şom ağzına yumurtlarım. Mendebur suratlı, zaten yola çıktık çikalı surat ediyorsun, derdin ne ise!” diye terslendi.

Cengiz:

“Yok devenin nalı! Nerden duyacak? Sen de amma abarttın.” diye itiraz edince Elif:

“Az kaldı varınca kazın ayağını görürsün, perdeli mi değil mi?” dedi. Biz de kızmıştık Cengiz’e ama bir maraza çıkarmasın diye seslenmedik.

Fingirdek Elif’in dediği gibi bir saati geçen bir yolculuktan sonra adı Demirci olan dağ köyüne vardık. Köyün girişindeki bir evin önünde durup kapıyı çaldık. Kapıyı bir çocuk açtı, Fingirdek Elif’i görünce bizi içeri aldı.

Fingirdek Elif ona niçin geldiğimizi söyleyince çocuk bizi yaşlı bir adamın yanına götürdü. Adam Elif’i görünce ayağa kalktı:

“Hoş geldin bizim kız!” dedi ve bize de yer gösterdi. Bizi kabul ettiği için rahatlamıştım.

Fingirdek Elif ona durumu anlattı. Adam bizim nerden geldiğimizi, kim olduğumuzu tek tek sordu. Sonra sandığını açtı ve sandıktan bir cezve ile ortasından iple bağlı bir kitap çıkardı. Cezveye bir şeyler okudu. Sonra ortasından iple bağlı kitabı cezvenin üzerinde tuttu. Kendi kendine bir şeyler soruyor kitap sağa dönerse evet, sola dönerse hayır dediğini söylüyordu.

O gün üçüncü defa aynı şeyleri dinledik. Yunus Bey'in morali iyice bozulmuştu. Hüddem Hoca, kitabı ve cezveyi kaldırıncı Cengiz'e dik dik baktı:

"Ulan alçak şerefsiz, ben sana ne yaptım da yolda bana sövdün!" demez mi? Yüreğim ağzıma geleyazdı. Cengiz de pepelemeye başladı:

"Yok valla Hoca emmi be sana sövmedim, yola sövdüm." diye inkâr etmeye çalıştı.

Hüddem Hoca temelli sinirlendi:

"Ulan yalancı herif, Elif sana 'Hoca duyar.' deyince 'Nereden duyacak, sen de abarttın?' demedin mi?" diye üsteledi.

Yunus Bey araya girecek oldu. Hoca ona da sert bir el işareti yapıp "Sen karışma." dedi. Cengiz aniden ayağa kalkıp kapıya yönelince Hoca birden "Hüddem vur!" diye bağırdı.

Cengiz yüzüstü yere kapaklandı. Ayağa kalkmak istedikçe sanki görünmez birisi buna tekme basıyor o da yüzüstü yere kapaklanıyordu. Bizim ödümüz patlayacaktı neredeyse. Bir lafın kadiri olamadık. Hoca bizim hâlimizi görünce gülerek "Hüddem dur!" diye bağırdı. Cengiz yattığı yerden yavaşça doğruldu. Baktı düşmüyor "Yetişin adam öldürüyorlar." diye bağırarak kapıdan kurşun gibi çıktı. Baktım Fingirdek Elif, Yunus Bey'in koluna yapışmış, neredeyse kucağına yatmış, beti benzi uçmuş, gözleri yerinden çıkacak gibi. Yunus Bey de Elif'i kucaklamış tir tir titiyor. Ben mi? Ben de Cengiz'in peşinden kendimi dışarı zor attım. Deminden bize yol gösteren çocuğa helayı sordum. Çocuğun "Aha şora!" diye işaret ettiği kapının kul-puna yapıştım. Neredeyse altıma edecektim. Ben daha işimi bitirmeden Yunus Bey ile Fingirdek Elif "Çabuk İrfani Ağa üstümüze yapacağız!" diye bağırdı.

Neyse rahatlaştık, sakinleştik tekrar içeri girdik. Hoca, Yunus Bey'e:

"Bu oğlun olacak hergeleyi mahsus sıkıştırdım. Bana sövdü bir cahillik etti lakin asıl bu seni kendisine rakip görüyor Başkan. Senin ona yol vermeni istiyor. Bunun kaynatası olacak herif bunu yellemiş, doldurmuş. Buna baban değil sen aday ol, kesin kazanırsın demiş. Bu da o günden beri sana yan çiziyor. Anlamadın mı?" diye sordu.

Yunus Bey hiç şaşırmadı:

"Aynen dediğin gibi Hoca'm. Lakin ne yaparsın evlat işte. Atsan atılmaz, satsan satılmaz."

Hüddem Hoca:

"Çağırın şunu" deyince çıktım Cengiz'i tekrar içeri çağırdım. Cengiz ben bir daha o eve girmem, diye diretiyordu. Bu defa Hoca pencereden başını uzattı.

"Lan gel çabuk içeri. Şimdi Hüddem'e vur de-

rim seni tekme tokat içeri sokar." deyince Cengiz tıpış tıpış içeri girdi. Hoca Cengiz'e tes ters baktı:

"Şuna bak, hâline bakmaz buluta parmak sallar. Boşa dememişler 'Arap atları nallanırken to-sbağalar da ayak kaldırıyor' diye. Lan Cengiz ökü-z olmadan köpe etme." dedi.

Cengiz'de tık yok. Uzatmayalım bize bir şeyler yazdı ve Cengiz'e bunları nasıl uygulanacağını anlattı. İşimiz bitmiş müsaade alıp çıkıyorduk ki yaşlı adam bana:

"Rıza diye birisini tanıyor musun? O da sizin köylü." demez mi?

"Törüd'ün İrıza mı?" diye sordum.

"Evet" dedi ve ekledi: "Geçen sene yanında Ömer Bey isminde bir adamla geldi. Yunus Bey'e muska yapmam için bana çok para teklif ettiler. Ben bu tür şeyler yapmadığımı söyledim. Bu defa bunu kimseye söyleme, diye bir deste para bırakıp gittiler. Sanırım benden sonra birisini bulmuşlar."

Ben beynimden vurulmuşa döndüm. Yolda Yunus Bey'e de anlattım olanları. Oğlu olacak hain de dinledi. Ama tek kelime yorum yapmadı.

Önce Fingirdek Elif'i evine bıraktık. Sonra da Yunus Bey ve oğlu beni köyüme bırakıp kasabaya döndüler.

Eve gidince çatıdaki muskaları da bulmuşlar. Seçimlerde Yunus Bey kaybetti. O duaları yaptı mı yapmadı mı bilmiyorum ama iki sene sonra sigaradan dolayı bir ayağı kesildi. Hastanede ziyaretine gittiğimde duaları yapıp yapmadığını sordum. Maalesef yapmamıştı. Cengiz'e "Sen niye yaptırmadın?" dediğimde o da böyle şeylere inanmadığını söyledi. Sanki sopayı o değil de başkası yemişti. Ha bu arada unutmadan söyleyeyim, Cengiz'in Hoca'nın cinlerinden yediği dayak bir anda kasabada durulunca adı Hüddem Cengiz kaldı.

Seçimi kazanan Ömer Bey belediyeye müfettiş getirtti. Bazı ödemelerde fatura kesilmediği gerekçesiyle Yunus Bey hakkında mahkeme açıldı. Bir de duyduk ki Yunus Bey Ankara'ya giderken yolda tutuklanmış ve hapse atılmış. Sonradan adama kumpas kurulduğu anlaşıldı. Saklanan faturalar, faturayı kesen firma tarafından ibraz edilince Yunus Bey beraat etti. Ömer Bey bu defa onun taraftarlarını hedef aldı ve adamlara neredeyse kan kusturdu. Sonraki seçimlerde Yunus Bey siyaseti bıraktığı için Cengiz onun yerine siyasete atıldı. Hükümetin adayını desteklemesi için Yunus Bey'e vekillerin biri geliyor biri gidiyordu. Karşıda yine Ömer Bey adaydı.

Yunus Bey sonunda oğlunu ilçe başkanı yapmaları karşılığında iktidarın adayını destekleme sözü verdi vekillere. Lakin Cengiz gidip gizlice

karşı tarafla anlaşmış. Birkaç gün sonra bir de duyduk ki Cengiz babasını tehdit ederek arkasına takmış, diğer partiye katılmış. Ortalık bir anda karıştı. Kimse buna inanamıyordu ama Ömer Bey de Cengiz'e bir sonraki seçimde destek sözü vermişti. Sonuçta o seçimi Ömer Bey bir oy farkla kazandı. Bu durum Yunus Bey'in tüm ağırlığını ve akraba desteğini kaybetmesine sebep oldu.

Zaman çabuk geçiyordu. Bir sonraki seçime az bir zaman kala Yunus Bey öldü. Oğlu da Ömer Bey'in ona verdiği söze güvenerek aday oldu. İlk günlerde Ömer Bey ve avnesi de Cengiz'i destekliyor gibi görünüyordu.

Artık seçim günü gelip çatmıştı. Ortalık toz dumandı. Ben de tam o curcunalı zamanda kasabaya indim. Baktım, Ömer Bey ile benim hasım İrıza olacak alçak da Cengiz'in yanında geziyor. Benim iyice midem bulanmıştı. Cengiz, bu kadar kansız olamazdı. Babasına düşmanlık eden ve ona akla hayale gelmeyen işler yapan birisi ile sırf siyasi gelecek için yan yana olamazdı.

İşlerimi hallettim ve karnımı doyurmak için bir lokantaya girdim. Bir köşeye oturup siparişimin gelmesini beklemeye başladım. Bu arada birileri daha lokantaya geldi ve benim arkamdaki masaya oturdular. O sırada İrıza da geldi ve onların yanına oturdu. İrıza beni görmemişti. Adamlara fısıltı hâlinde:

“Bu gece kadın elbisesi giyip ev ev gezeceksiniz. Diyeceksiniz ki Hüddem Cengiz karşı adayla para karşılığı anlaşığı için seçimden çekildi. O yüzden biz de oylarımızı Hüddem'e değil diğer adaya vereceğiz. Bu işi tertemiz hallederseniz Ömer Bey sizi daha çok görecektir. Sabaha kadar bu iş tamam olsun.” dedi ve masaya bir deste para atıp çıktı.

İrıza kendisini alakadar etmeyen bir seçime müdahale ediyordu. Buna bir dur demek lazımdı. Ben de gidip durumu Cengiz'e haber vereyim dedim. Baktım Cengiz yine İrıza ile geziyor, ona yaklaşmak zor. Ben de doğruca Cengiz'in evine gittim. Cengiz'in karısı Hayriye Hanım'a durumu anlattım. Adamların kimler olduğunu da söyledim.

Cengiz'in karısı Hayriye erkek kadındı. Kocasına da bu adamlara güvendiği için çok kızılıyordu. O gece gerçekten bakıyorlar ki benim dediğim adamlar kadın elbisesi giyip ev eve dolaşıyor.

Ertesi günü seçim yapıldı. Sayımda Cengiz'e ancak yirmi iki oy çıktı. O da kendi ailesinin oyu. Tabii Ömer Bey ve İrıza karşı tarafa geçmiş. Kasabada ikilik çıkmasını diye kazanan ve kaybeden adaylar milletin huzurunda el sıkışıp birbirlerine hayırlı olsun derlerdi.

Bu hayırlaşma işi esnasında Hayriye bir nalbur

dükkânının önünden çektiği kürek sapı ile İrıza'nın iki küreği arasına bir indirmiş ki sormayın onu oracığa yıkmış. Sonra Ömer Bey olacak herife de bir iki asılmış. O da kürek sapını yedikçe “vay anam” diyerek çekirge gibi sıçırıyormuş. Tekrar yerde kanlar içinde yatan İrıza'ya bir iki el daha sallamış. Taş yemiş enik yavrusu gibi çeniletmiş onu da. Sonra da kocasının karşısında dikilip “Ben sana bu heriflere güvenme demedim mi?” deyip iki kürek sapı da ona yapıştırmış. Araya girip elinden kürek sapını alsalar da oradaki herkes kadını alkışlamışlar. Ben o gün orada olup da Hayriye'nin bunlara attığı dayağı görmediğime hâlâ yanarım.

Tabii olaya polis müdahale edince iş mahkemeye kadar uzamış. Kadın mahkemede her şeyi bir bir anlatmış. Hatta seçimin son gecesi kadın elbisesi giyerek kapı kapı gezip “Hüddem Cengiz'e oy yok” diyenleri de kameraya çekirtmişmiş. O görüntüleri de savcıya izletmiş. Bunlara para veren “Yeniceli İrıza” deyince mahkemede şikâyetçi durumunda olan İrıza itiraz etmiş. Kadın da benim olaya şahit olduğumu söylemiş.

İkinci mahkemeye beni de çağırıldılar. Ben de gördüklerimi, duyduklarımı anlattım. Daha sonra hâkim adamları sıkıştırınca onlar da öttü. Para aldıklarını kabul etti. Hâkim de seçimlere hile karıştırmaktan İrıza ile Ömer Bey'i ve diğer üç kişiyi tutuklayıp içeri attı. Tam iki buçuk sene ceza aldılar. Bu sayede Yunus Bey'in de benim de intikamım alınmış oldu.

Hatta içerde bu İrıza'ya bir dayak atmışlar ki sormayın. Kolunu, bacağını kırmışlar. Tam yirmi beş gün hastanede yatmış. Ben de hastaneye gidip uzaktan da olsa onu gördüm. Dinime, imanıma korkuluk gibi kolunu bacağını gerdirmişlerdi. İnim inim inliyordu. Oh olsun deyyusa! Artık ölsem de gam yemem.

Ömer olacak herifi de bir iki defa sıkıştırıp tartaklamışlar. O da dışarı çıkınca siyasete tövbe etti. Hacca neyi gitti ama Yunus Bey'e yaptıklarının cezasını nasıl öder öbür tarafta Allah bilir. E ne demişler alma mazlum ahını çıkar aheste aheste.

Cengiz mi ne oldu? O olaydan sonra karısı bunu boşadı. Malı mülkü ikiye böldü, kadın paşalar gibi yaşıyor. Cengiz de evlenemedi bir daha emme hâlâ siyaset kovalıyor. Lakin bir şey olmadı henüz. Cinlerden yediği dayaktan mıdır babasının ahını aldığından mıdır iki yakası bir araya gelmiyor. Bana kalırsa bu fesatlıkla ebediyen iflah da olmaz.

Efendim ne demişler; çok mal haramsız çok lal yalansız olmazmış. Sözü uzatmaya gerek yok. Kalın sağlıcakla.

✦ Hızır İrfan Önder (Sükûtî)

Gafil İnsan

Zahmetsiz rahmet ister,
Gafil insan gafil insan!
Amelsiz cennet ister,
Gafil insan gafil insan!

Sanır ki ölüm yoktur,
Kırdığı gönül çoktur,
Kelimeleri oktur,
Gafil insan gafil insan!

Ömrü kontrolsüz yaşar,
Kibri dağları aşar,
Bilmez, ölüme koşar,
Gafil insan gafil insan!

Hayata güzel bakmaz,
Su mecrasında akmaz,
Ölse yerinden kalkmaz,
Gafil insan gafil insan!

Çeker daima nutuk,
Ne hak bilir ne hukuk,
Sanki yaşamı guguk,
Gafil insan gafil insan!

Sükûtî der sözünü,
Hiç yitirme özünü,
Yel savurur közünü,
Gafil insan gafil insan!

Mehmet Özcan
Dedeme Mektup/bir

Şayet bizi bizden sorarsan dedem,
Ne tatlı dil var, ne iş gelir elden.
Habersiz yaşarız dünden bugünden,
Günü gün etmektir işimiz dedem.

Hoşaf tasını hurdacı almıyor.
Yüzümüz güler, özümü gülmüyor.
“Neden kefensizdi?” diye sormuyor,
Sana hangi yüzle bakarız dedem

İhanet ininde yatan yatana,
Canını boşa vermişsin vatana,
Bilmez olduk ne baba ne de ana,
Seni zaten dünden unuttuk dedem.

Delik çarığı yediğin günleri,
Harman savurduğun harman yerleri,
Koca Seyit’teki güçlü elleri,
Çoktan unutmmuşuz bunu da dedem

Dillerimiz kıvrak, hem de çok zındık
Meddahın gölge oyununa daldık.
Şimdi ise ihanette nam aldık,
Bizler sana benzemedik be dedem!

Gılgamış’la Homeros’u değiştik,
Senfoniyle dansa hemen alıştık,
Paris’te Viyana’da buluştuk,
Viyana’da izine bakmadık dedem.

Yemen, Tunus, Şam ilin idi ilin,
Şimdi bizde ne sanat var ne ilim,
Sizden kalan o kökboyalı kilim,
Onu da seninle unuttuk dedem.

Kül Kedisi, Juliet okunan roman,
Hamsinin tahtına oturdu somon,
Oğuz’u yitirdik yoldaşım Simon,
Tiğini unuttuk seninle dedem.

Kısık Bozoklar Avşarlar ve Kayı,
Ateşi yakıp kurarlardı toyu.
Şimdi sahilde yaparız balayı,
Ananeyi, seni unuttuk dedem.

Beşikte ninniyi, masalı yaktık,
Garp ile şarkta sınıfta çaktık.
Cehaletimize keyifle baktık,
Çalışmayı, seni unuttuk dedem.

Soğanlı’ya varıp hâlini sordum,
İnerken Nene Hatun’u da gördüm,
Âşık Hıfzı’nınsa kabrine vardım,
Sen gibi onlar da üzülür dedem.

Ulaşsam Muş, Malazgirt, Ahlat’a,
Zaferin, göz nurun, ilk payitahta,
İzini aradım nice sahafta,
Onlar da kızıyorlar bize dedem.

Huzur-ı Mahşer’de, Yüce Divan’da,
Nasip olur mu oturmak sofranda?
Arasam Gelibolu, Conkbayırı’nda,
Bize bu hâlde bakar mısın dedem?

Türkmen, yüzü gülse özü gülmüyor,
Tarih yanıyor, özüm hiç yanmıyor,
Neslim de kendini bizden saymıyor,
Ben de senin gibi unutuldum dedem.

Koca Sinan’a bak Koca Sinan’a,
Yaptığı bunca han ile hamama.
Zarafeti şimdi gerdik çarmıha,
Çekici, malayı unuttuk dedem.

Besmelesiz tohum atarız toprağı,
İtikat, inanç kalmadı Allah’a.
Şükür kayıp, bir de isyan var daha,
Öküzden süt bekler olduk biz dedem.

Fatma Özger Bilgiç
Ayşe'm Umursamaz

Bizim hanım dertli, harçlık yetmiyor
Ne yapsam ne etsem derdim bitmiyor
Verdiğim paralar mutlu etmiyor
Kanaat dedim mi köpürür kızar.

Yaşı elli oldu hâlâ toy gibi
İçerim yanıyor göstermez sevgi
Uyarsam da takmaz bozulmaz rengi
Keskin dili ile ömrüme hızır.

Uykuya doymuyor on saat yatar
Kahvaltıyı bilmez öğlene katar
Alışveriş için Ayşe'm can atar
Eskiye attırır, yeniyi düzer.

Susmayı bilmiyor, dili beş karış
Padişah kızıyla ediyor yarış
Nereye gidecek Ayşe'm bu varış
Dediğimi duymaz komşuyu süzer.

Umursamaz tavrı gönlü yakıyor
Utanmadan bir de lafı sokuyor
Çenesi yorulmaz mekik dokuyor
İş bilmez Ayşecik ha bire tozar.

Toparla kendini dile düşmeden
Nasihati dinle sabır taşmadan
Akıl başa gelsin sınır aşmadan
Güzel yalan söyler, senaryo yazar.

Dünkü yemeği ısıttı verdi
Düşük çenesiyle ortamı gerdi
Suçunu bastırmak aslında derdi
Ayşe Hanım yine huzuru bozar.

Çocuklar ortada rezil büyürler
Her akşam makarna yerler doyarlar
Mutfak göçer gibi kirli koyarlar
Her gün gördüklerim yüreği kazar.

Komşular hâlime bakar gülüşür
Kıvrılan şu midem tosta alışır
Güne doymaz Ayşe'm her gün buluşur
Düzenim bozulur dertlerim azar.

Meyveler sebzeler çöpe doluyor
Bu israftır Ayşe'm günah oluyor
Kavga etmek için neden buluyor
Her gece yemek yer mutfakta sızar.

Rabbim bu dünyada sınavım eşim
Bir gün olmadı ki sıcacık aşım
Çatlıyor vallahi bak sabır taşım
Mecalim tükenir bu çilem uzar.

Özger'im akıl ver böyle olur mu
Eş dediğin dinler boşa alır mı
Servet çabuk biter söyle kalır mı
Vurdumduymaz hâller yuvayı bozar.

 Ercan Sağlam

Tamam mı?

Ben ölürsem dostlar benim adımı
Caddeye sokağa verin tamam mı?
İhtimal arkamdan söven olursa
Ağzına sopayla vurun tamam mı?

Hep övün şahsımı hep dua edin
Cimrilik etmesin erkek ve kadın
Kabrimin başına huşuyla gidin
Ot gibi dibimde durun tamam mı?

Olsun da başımda ağlayan biri
Kimseler kaçmasın gerisin geri
Ben ölünce benden boşalan yeri
Tilkiyle çakala verin tamam mı?

Ne olur etmeyin taşkınlık kıllık
Kabrimin önünde buluşun yıllık
Kadınlar yüzüne sürsünler allık
Bana da bir kaşkol sarın tamam mı?

Erkenden toplanın sabaha kadar
Konuşun dertleşin dağılsın keder
Hanginiz benimle hoş sohbet eder
Onunla irtibat kurun tamam mı?

 Mehmet Osmanoğlu

Tamamdır

Ola ki kalırsam senden sonraya
adını karşıki dağa yazarım.
arkandan söveni görür duyarsam
sokak ortasında döver kızarım.

durmam çınlatırım kulaklarını
elemle titretip dudaklarımı
döksem de hicranla yapraklarımı
kabrinde sarmaşık olur uzarım.

gözümde sel gibi döker yaşımı
zorlarım kırmaya sabır taşımı
tilkiye, çakala arkadaşımı
zinhar deđiřemem, oyun bozarım.

bağırmam çağırmam, feveran etmem
gelirim her sene menfaat gütmem
kařkolü bereyi sarmadan gitmem
üşütmem, kabrini derin kazarım.

sabahlara kadar sürer matemim
kiminle konuřsam geçmez elemim
kimseyi incitmez ince sitemim
kalbime bıçakla seni çizerim.

Vedat Ali Kızıltepe

Davul Meselesi

“Yahu bu kadar zorlanıyorsan tutma şu orucu!”

“Ne zorlanması ya! Oruç nedir, ben istesem senenin yarısını oruçlu geçiririm.”

“E sabahtan beri ya çocuklara çatıyorsun ya bana.”

“Oruçtan değil o. Gerginliğim oruçtan değil. Uykumu alamıyorum ben!”

“Yat uyu, elinden alan mı var?”

“Demesi kolay, akşam sekizde orucu aç; yemeğe, sigaraya, çaya yüklen. On bir, on ikide yatağa gir. Tövbe tutmuyor uyku. Tam uykuya geçeceğim, bu defa başlıyor Güm! Güm! Güm!”

“Tövbee!” dedi kadın.

Yatak odasına doğru yöneldi. Adam kapattı televizyonu. Vestiyere yöneldi. Montunu aldı. Balkona çıktı.

Yağış yoktu ama hava buz gibi soğuktu. Atti elini cebine. Çıkardı sigarasını. Bir daha baktı merede. Bırakma düşüncesi şöyle bir dolaştı yine aklında. Her zamanki gibi başka bahara erteleyip yaktı sigarasını. Derin derin çekti içine. Bu soğukta balkonda, titreye titreye içmek hiç keyif vermiyordu.

Bırakacaktı bu sigarayı. Bırakacaktı kesin. Birkaç nefes daha çekip fırlattı balkondan aşağı. Diğer balkonlardan gören var mı diye kontrol etti sağı solu.

Lavaboya geçti. Tıraşını oldu. Aynada kendini süzdü. 1.60'lık kısa boyuna orantısız, irice yüzü, kalınca bıyıkları ve çizgili pijaması içinde, güzel adamdı vesselam. Yatağa girmeden son bir kez santine baktı. Yine on ikiyi bulmuştu. İki saat sonra sahur başlayacaktı. Sahurda kalkacak, bir şeyler yiyip yatacak, sonra sabah 07.00'de tekrar kalkıp işe gidecekti. Uykusu olmamasına rağmen uyuma mecburiyeti daha bir stres bindirdi üstüne.

Yatağa girdi. Bir sağa bir sola. Hayır, uyku tutmuyordu. Ama uyuması gerekiyordu. Uyumaya çalıştıkça gerildi. Gerildikçe uykusu kaçtı.

Epeyi bir süre geçmişti. Bir sağa bir sola. Yok... Yok.

Güzel şeyler düşündü. Kendini rahatlatmaya

çalıştı. Artık iyice kendinden geçmişti. Vücudu uykuyla mücadeleye yenik düşmek üzereydi. Hafif hafif gevşedi, gevşedi. Gitti aklı. Gitti yüreği.

Tam da o anda;

“Güm! Güm! Güm!”

Kafasına inen yumruk misali, davul sesi ile uyandı. Fal taşı gibi açıldı gözleri. Tavana baktı anlamsız. Kapattı yeniden gözlerini. Sıkı sıkı yumdu. Davulcu tüm şiddeti ile tokmağını davula indirmeye devam ediyordu.

“Güm! Güm! Gümü de güm!”

Hınçla kalktı yatağından. Oturdu karyolanın üstüne. Bu ani harekete eşi de uyandı.

“Ne oldu bey hayırdır?”

“N'olacak duymuyor musun davulu?”

“Eee n'olmuş Ramazan davulu işte!”

“Yahu çalar saat icat olunmuş, hepimizin cep telefonunda alarmlar var, insanı istediği saatte uyandırması için. Hatta isteyen davul sesini uyardırma melodisi yapar, onunla uyanır.”

“E adam gelenektir! Ramazan âdetidir. Sen mi değiştirecen?”

“Gelenek diye görenek diye isteyen, istemeyen, yaşlısı, bebeği, hastası tüm insanların kafasının dibinde davul çalmanın mantığı neee?”

Kalktı, kadın da oturdu.

“Yahu yat hele biraz daha. Aldırma. Bak dayanmıyorsan tutma şu orucu.”

“Öf! Oruçla ilgisi yok. Gidip şimdi şu davulcuya bir iki laf edeyim de görsün.”

“Sen delirdin mi adam! Bugün davula karşı olan yarın ezana karşı olur derler. Valla taş tutar elâlem bizi.”

Başını iki yana salladı adam. Yeniden uzandı yatağa. Kadın da uzandı yeniden. Döndü sırtını. Kaldığı yerden devam etti uykusuna. Adam yorganını çekti kafasına kadar. Sıkı sıkı yumdu gözlerini. Üç beş dakika öylece kaldı.

Uzaktan gelen davul sesi git gide yaklaşmaya başladı. Öyle ki sanki evin içinde çalışıyordu. Sıçrıyordu yerinden. Pencereye yaklaştı. Açtı perdeyi. Davulcu düpedüz gelmiş apartmanın önünde ça-

lıyordu. Kalkıverdi hışımla. Montunu çizgili pijamasının üstüne geçirdi. Kapıyı açıp, üçer beşer indi merdivenlerden. İki kolunu gerdi şöyle bir. Kabadayılar gibi yürümeye başladı. Öfkeyle davulcuya doğru yaklaştı. Yaklaştı yaklaştı. Sesinin en kalın tonunu ayarlayıp:

“Davulcuu!” diye bağırdı.

Davulcu sırtını döndü. Tok sesi ile:

“Buyur birader.”

Davulcu en az iki metre boyunda vardı. Kilosu 120’den aşağı değildi hani. Üzerinde yelek, alttaki oduncu gömleğinin üstten iki düğmesi açık, göğüs kılları dışarı taşıyor. Pala bıyığı, elinde iri davul tokmağı...

Yüzünü kırıştırdı. Birbirinden hayli uzak iki elini usulca beline yaklaştırdı. Elini montunun cebine attı. Parmaklarının ucuna sigara dokundu. Çıkardı sigarasını.

“Ateşin var mı?”

“Var.” dedi davulcu.

Bir de davulcuya ikram etti. Yaktılar karşılıklı. Usul adımlarla evinin yolunu tuttu. Teker teker çıktı merdivenleri. Evine girdi. Yatağına yattı. Üstünü örttü. Davul çalmaya devam ediyordu.

Ayak parmakları ile istemsizce davulun sesine ritim tuttuğunu fark etti. Hatta bir an, içinden kalkıp davulun sesiyle oynamak geldi.

“N’oluyor bana!” dedi kendi kendine. Oynamaktan vazgeçti.

Oynatmaktan korktu...

Ramazan Yıldız

Koca Öküz

Mevsimlerden sonbahar, aylardan ise ocak
Kavruluyor güneşten, hava sıcak mı sıcak
Sahibi telaş sardı, elinde koca bıçak
Bakıp görelim hele, masalda ne olacak

Bir torba saman ile birkaç bağ da balyaya
Yaz sıcağı koşulur, boyunduruk tarlaya
Dağı taşı aşarak, varır serin yaylaya
Yükü yolda bırakmaz, yorulmaz koca öküz

Gıcırdayan tekeri, bitmez tükenmez yollar
Geçip gidiyor zaman, akıp gidiyor yıllar
Ardında sivri nodul, boynunda kalın yular
Canını yaksalar da darılmaz koca öküz

Gece ayazı demez, gündüz sıcağı demez
Gittiği zor yollardan, traktör bile gidemez
Tarla tabanı satsak, yine hakkın ödemez
Emeğinin karşılığı, sorulmaz koca öküz

Nazara mı geldi ya da kem bakmış göze mi?
Nereye yetişecek tarla, yayla, güze mi?
Sahibine mi üzülsek yoksa koca öküze mi?
Her bir can tatlıdır ki ayrılmaz koca öküz

Yorgun güçsüz bedeni, aklar düştü tüyüne
Son defa dönüp baktı, çok sevdiği köyüne
Yığıldı kaldı orda, dizlerinin üstüne
Toprak ile dertlerin sarılmaz koca öküz

Ecel terinde öküz, yaşarken kıyameti
Kasabın derdi başka, düşünür kıyma eti
İyilik edenin eğer bilinseydi kıymeti
Koca öküze bıçak vurulmaz koca öküz

Masal burada biter, vicdan yok mu sahipte?
İyilik mi yaptı bilmem koca öküzü kesip de
Kaderinde ne varsa, onu yaşar nasip de
Kıldan ince ama kılıçtan keskin ipten
Nasipten öteye de varılmaz koca öküz

 Basri Doğan

Çırak

Biliyorlar her şeyi bu aydınlık şehirde
Kültür, sanat erbabı herkes okur, yazardır
Berrak, duru sözcükler cilalanır zahirde
Dostlar alışverişte; her gün fuar, pazardır

Taze kızarmış şiir yeni çıkmış fırından
Dergilerin yaprağı dalgalı bir piyasa
Her şiiri şaheser, belli üstat tavrından
Her dizesi berceste, okuyucu anlasa

Böyle mahir ustaya ben de çırak olsaydım
Döktürürdüm şiiri, hikâyeyi, romanı
Biraz zeki, fütursuz, biraz kıvrak olsaydım
En azından derlerdi edebiyat uzmanı

Modernize olmuştur sanatkârın dünyası
Hayal gücün zayıfsa anlaşılmaz imgeler
Her esere sinmiştir özgürlüğün mayası
Mitolojik kavramlar, kinayeler, simgeler

Fikir, mana arama mühim olan imajdır
Özne, tümleç olmasın; ne gerek var yükleme
Duygu zayıf olsa da sanat ince makyajdır
Nostaljiye kapılıp ölçü, hece bekleme

Söz söylemek sanattır bizi aşan mesele
Herkes usta, çırak yok izliyorum sırada
Bozkırlarda savruldu, döndüm kuru gazele
Cehaletim görünür yazdığım her mısırada

Biliyorlar her şeyi bu aydınlık şehirde
Kültür, sanat erbabı herkes okur, yazardır
Bu bir doğuş olamaz özlediğin şiirde
İlmik ilmik dokunan kültürüne mezardır

